

Vass Norbert

Honvéd

Unalmasabb volt ez az óra most, mint a Hegedűs Bazsi nővérének a Boney M-kazettáján a B oldal. Kedd volt, amikor környezetismeret az utolsó, és a Braun Marika néni a folyami rák ollóiról beszélt, mi meg az amőbára figyeltünk már inkább a Varga Zoltival. Jobban szerettem, ha az x-szel van a Zolti, mert olyan bumfordi köröket tudott csak rajzolni, hogy elnéztem sokszor a sort, és mire észrevettem, ott volt már addigra neki átlóban három, de úgy, hogy az egyik végén se volt iksz, és berajzolt egy negyediket is ilyenkor a rotringjával a Zolti, és húzta is be magának a strigulát az oldal tetején. Öt-kettőre vezetett most, és olyan nehéz lett volna innen fordítani, mintha a Bózsöny Zsolti ment volna ennyire a brazilokkal gombfociban, mert olyankor kipasszolgatta már valahogy mindig, hogy Romário, Mazinho, Aldair, Dunga. Pont, mint az a négy kör most a Zoltinál. Mondtam is neki, hogy ő nyert, és a Takács Bélát kezdtem nézni, ahogy a cafus kulcstartójának a hátsó felét nézi, de hiába, gondoltam, mert azon úgyis huszonöt fokot mutat a hőmérő mindig, mintha megcserélték volna az amőbaállás számait, hiába mondta neki a trafikban a Géza bácsi, hogy ez a hőmérős azért több egy százassal, mert mér is, ha egyszer nem mért. Nyáron a mélyhűtőbe is betettük, de meg se mozdult a piros csíkja. Meg akkor se, amikor a Husztiknak a vízforralós fóliájába tettük egy percre bele, amit valamelyik túlélőcsomagból szedett ki a Husztik. Akkor meg, gondoltam, hiába lehelgeti, meg dörzsöli a Béla, nem mozdul az meg most se, mert műanyag van abban, nem higany, csak nem szerette a Béla, hogy becsapta a Géza bácsi, úgyhogy nézegette a hőmérőt mindig, hogy egyszer majd beindul. A Marika néni be volt viszont már indulva, és mondta, hogy miből fog legközelebb kérdezni, aztán kicsöngettek végre.

A Husztik jött óra után oda, és kérdezte, hogy van-e kedvünk ebéd előtt a túlélőcsomagos csokijából törni, és hát persze, hogy volt. Roszogott az a csoki az ember fogai között, mintha a sóderkupacba harapott volna a Nagy Laci bácsiék építkezésén, vagy a homokba, de közben finom is volt, mert a túlélőcsomagot az amerikaiak rakták össze, azok meg finomra csináltak mindent, a pépes valamijeiket kivéve. A nagybátyja hozta a Husztiknak a túlélőcsomagokat, aki a taszári bázison volt éjjeliőr, és ahogy a sorompónál az út döccent, leestek ezek a túlélők a kamion platójáról mindig, a Husztik így mondta. Jó szeme lehetett a nagybátyjának nagyon, mert barnák voltak a csomagok, és az nem látszik valami jól éjszaka, de azért volt a nagybátyja éjjeliőr, mondta a Husztik, mert jól látta a sötétben a barnát is. Nem volt különben a túlélőcsomag egy nagy téglánál sokkal nagyobb, annyi minden volt viszont benne, hogy ötször is jól lehetett belőle lakni, de egy éhesebb katonának is elég lehetett négy evésre, legalább. Vastag műanyagba volt mindegyik túlélő csomagolva, amit konyhakéssel lehetett felbontani csak, vagy a Béla bicskájával esetleg. Egyetlen egy szám

volt a csomagokra nyomva, más semmi, abból lehetett tudni mindent, és a Husztik szerint a hetesben voltak a legfinomabb dolgok, de az ritkán esett csak le a kamionokról, sajnos.

Most viszont szerencsénk volt, mert a hetesben volt ez a csoki is, mondjuk, mondta a Husztik, amivel kínált meg mogyoróvaj, de nem édes az, mint a Nutella, hanem sós fajta, van akkor egy tenyérnyi, fehér valami is benne, ami kinézetre a puffasztott rizsre hasonlít, az íze meg olyan, mintha egyszerre harapna az ember szárított almába, szőlőcukorba és narancsba. Volt akkor a túlélőben egy kis üveg Tabasco, ami jobban csípett a pirosaranyánál, úgyhogy a halászléba meg a babgulyásba is egyet szabadott csak belőle csöppenteni, ha meg megnyaltuk, akkor vizketni kezdett először tőle a nyelvünk, utána meg elzsibbadt.

A Béla hőmérőjére is rá kellett volna csöppenteni egyet a Tabascóból, beindult volna talán az is, de az amerikaiak jobban bírhatták az erőset nálunk, és ha már oda volt nekik csomagolva, ráöntötték a Husztik szerint az egészet arra a valamire, amihez a forralófólia volt a túlélőben. Ebből lett a pép. Olyan volt ez a fólia, hogy beleöntött egy kis vizet az ember, és pezsegni kezdett, mint a Plussz, csak forró is lett közben egyből, és át is melegítette azt a löncsszerű pépet, ami mellé volt csomagolva, de úgy, hogy percekkel kellett várni, mire kihűlt. Fura volt ez az egész nagyon, szokatlan, úgyhogy nem mertük mi megkóstolni se melegen, se kihűlve, inkább a Béláék kutyájának adtuk, vagy a Jani bácsi macskájának, a Mircinek. Az egye. Hány fokot mutat most a cafus hőmérő, kérdeztem a Bélát, ő meg a fejét ingatta, hogy huszonöt, és hogy kiteszi majd délután a nagyító alá, otthon, a napra, és mondta, hogy ne szarakodjunk, együk meg a kelkáposztafőzeléket inkább.

Lassan ment a menzán a sor, de be is mondta a Dicső Erzsike néni a hangosba az évnýtón, hogy ez lesz, mert kiment az amerikaiakhoz az a kontyos konyhás dolgozni, a bázisra, és itt, nálunk a Juliska néni maradt csak. Biztos azokat a pépeket főzi akkor, a kontyos meg szárítja, amiket a nagybátyja hoz néha a Husztiknak, gondoltam, nekünk meg kelkáposztafőzeléket adnak most majd, száraz héjú kenyérral. A Hudi Klau állt előttünk a sorban, és hátrafordult, és mondta, hogy be van. Arra mondta ezt a Klau, hogy a naplóba, úgy látta, be van a Hoppár írva, még mindig. Egyszer sem láttuk ezt a Hoppár Adriánt pedig, csak a Klau a nevét a naplóban, és nem is mondott a Kati néni se róla semmit, abból sejtettük viszont, hogy jönni fog majd, hogy huszonkettőt kellett idéntől a hetesnek a létszámra mondani, ami úgy jöhetett csak ki, ha valaki új jön, és akkor meglátta a Klau ezt a nevet a naplóban, tegnap, hogy Hoppár Adrián. Kicsoda, kérdezte mindenki, kicsoda?

Találgatni kezdtük, amíg álltunk a sorban, hogy milyen fiú lehet vajon a Hoppár, és hogy gyűjti-e a Turbo rágós papírt például, vagy hogy takonylabdázni szeret-e, és hogy felteszi-e a ziccet pincérral, ahogy a Phippen szokta a Bullsban, vagy a nagyszünetben a Papcsik Matyi nálunk, és hogy rálőné-e a Zubor Zolinak egyből, vagy lepasszolná inkább a Baranyai Ferikének a labdát. Azt is mondta a Husztik, hogy a Hoppár amerikai szerinte, mert tud valami színészt is hasonló nevűt, és hogy a bázison dolgozhat az apja, biztos, és azért nem jön szerinte még be, mert nem tud elég jól magyarul. Ismer ilyet a nagybátyja is kint, Taszáron, hogy az egyik takarító egy katonához költözött, és ülnek vasárnap a Disney előtt együtt, és várják, hogy a lányuk milyen nyelven szólal majd meg, hogy Kacsamesék, vagy hogy Duck Tales. De hát, mondta a Zolti, amiatt nem kellene aggódnia, hogy hogy beszél, mert a Deutschmobiltól vették már ők is a Ludwig das Gespensterkindet biztos, és elég lenne elénekelnünk együtt,

hogy féljünk, és utána egyből jóban is lennénk. Meg amőbázni is tudnánk vele környezetismeret alatt attól, hogy magyarul nem tud, mondtam, mert abban tenni kell csak, a Bélának meg az jutott eszébe, hogy bicajozni is elhívhatnánk a gyógyeszhöz a Hoppárt, lemérni, mennyt meg, a Husztik meg mondani kezdte, hogy pingp-, de befogta inkább a száját.

Ő meg elvihetne a játékkerembe minket, amit az amerikaiak a könyvtár helyén nyitnak Taszáron majd, mondta a Váldi, aki ott állt mögöttünk végig, és hallgatta eddig, mit beszélünk. Milyen játékkerem, Váldi, kérdezte a Béla, és a Váldira nézett most mindenki, aki ritkán beszélt, meg ritkán jött a menzára is enni, mert hülyén mondta az sz-t, meg hülyén jártak a buszai Taszárra, de a kelkáposztafőzeléket, azt szerette, úgyhogy úgy lehetett vele, hogy a mait megvárja, mindenképp. Azt ő nem tudja, mondta, mert nem nyitott még ki, de jó nagy, hát, amekkora volt a könyvtár. Nyár végén vették meg az amerikaiak a könyvtárt, és elhordtak már mindent onnan, a polcokat is mind kidobták, és kaptak egy levelet ők is, a Váldiék, hogy minden taszári, aki be volt a könyvtárba iratkozva, elvihet tíz könyvet ingyen, de neki csak két Pókember kellett, három régi Süni, amiknek érdes volt a borítója még, meg a Vadölő. És, hogy amikor bement ő ezekért, bent volt még négy vagy öt Kaland-Játék-Kockázat is, A halállabirintus bajnoka meg A gyíkirály szigete biztos, mondta a Váldi, meg a MAGUS is, mert nem ismerik azt Taszáron, egyáltalán. A Szegedi hogy örülne pedig annak, mondta a Béla, és amire megkaptuk a kelkáposztafőzeléket, biztosak voltunk addigra benne mind, hogy amerikai a Hoppár apja, és hogy akkor ő is amerikai, hogy végigment a MAGUS-on már legalább kétszer, és vártuk, hogy jöjjön, mert biztos jó kis G.I. Joe-i vannak, meg Transformersei, és megbeszéltük, hogy nézzük majd este a Cartoon Networköt a parabolán, hogy tanuljunk belőle valamennyi angolt.

Edzésre mentem a napköziből, és mondtam az öltözőben a Szegvári Sziszónak, hogy tudja-e, hogy nyitnak az amerikaiak egy játékkermet Taszáron, és hogy meglesz ott majd a Sega Rally meg a Mortál is szerintem, de ezt csak úgy mondtam, és az is lehet, hogy ki fogunk majd tudni oda hétvégén járni, mert az új osztálytársunk, az amerikai. Ott van az apja a bázison, és talán éppen az anyja rakja azt a sok szép koszorút össze, amik az amerikai zászlót adják ki virágból, és amilyenből vittek a taszári katonák a Kossuth-szoborhoz legutóbb is, március 15-én. Kérdezte tőlem a Sziszó, hogy hogy hívják ezt a fiút, én meg mondtam neki, hogy Hoppár, hogy Hoppár Adrián, és hogy a Husztik szerint valami színésznek is a rokona, a Sziszó meg nézett csak, és mondta, hogy nem amerikai ez a Hoppár, hanem Igalból költöztek be a nyáron, és úgy volt, tényleg, hogy oda fog majd jönni hozzánk suliba, de ott laknak most a Pipacs utcai panelban, úgyhogy a Honvédba írátták inkább, a B-be. És hogy együtt van velük a tornaórájuk, és ügyetlen a Hoppár nagyon, de rárug mégis, mindent, de mondjuk körbepánál óra után csokival mindenkit. Egyszerű, barna csomagolásban van a csokija, nincs ráírva semmi se, és olyan kicsit az íze, mint a fűrészpornak, de mégis valahogy nagyon finom. A számban éreztem a túlélőcsomagos csokinak az ízét, és néztem a Sziszóra, de megszólalni, azt nem tudtam. És odaért a Tóth Matyi is közben, ledobta a cuccát a padra, és kérdezte, hogy, na, mi van, pöcsösök, úszni inkább, vagy meghalni? És akkor azt mondtam majdnem neki, hogy úszni azt nagyon nincs most kedvem, de inkább csak néztem.